

postes velles com si fossin noves i indignant bona part de la redacció del carrer Miguel Yuste.

La guerra de la televisió coincideix amb l'aparició del diari *Público*, propietat del grup de Jaume Roures i dirigit pel jove periodista Ignacio Escolar. Roures va intentar, sense èxit, comprar l'*Avui*. Al final els grups Godó i Planeta van aconseguir el control de la històrica capçalera, però Mediapro continuava tenint ganes d'entrar al negoci de la premsa diària.

Público, un diari estatal ubicat clarament a l'esquerra d'*El País*, dirigit a un públic jove i amb un preu de mig euro, és a hores d'ara una amenaça per al vaixell insígnia de Prisa, que li ha costat molt modernitzar-se i que té dificultats per a connectar amb els lectors més joves. L'aparició de *Público* posa en perill el lideratge d'*El País*, al qual els darrers anys *El Mundo* ja ha retallat distàncies significativament. Diversos estudis de mercat demostren que si el diari de Mediapro arriba en dos o tres anys a vendre uns 100.000 diaris a tot l'Estat, *El País*, que ara en ven uns 400.000 —enfront els més de 300.000 d'*El Mundo*— quedaria relegat a la segona posició i perdria no solament influència i referencialisme sinó també ingressos publicitaris.

Al govern espanyol hi ha certa divisió. Mentre Zapatero es mostra entusiasmat amb *Público* perquè li sembla una manera d'alimentar ideològicament el seu electorat més jove, alguns altres ministres tenen por d'afrontar una campanya electoral amb *El País* en contra i la Ser menys apassionada d'allò que és normal. Al PSOE són conscients dels problemes que al PP li ha creat la situació que s'ha viscut els darrers anys entre el bloc que han format el diari de Pedro J Ramírez i la COPE davant l'*ABC* i temen pagar-ne les conseqüències. El consell de ministres és partit en dos fronts. N'hi ha que, com Jesús Caldera i Mariano Fernández Bermejo, consideren que cal un mapa més divers i que no es pot dependre del grup Prisa i alguns altres que, com Rubalcaba, fan d'autèntics ambaixadors a la Moncloa del grup fundat per Polanco.

Bernat Manresa

“Pla ha patit una campanya mediàtica anormal”

Ángel Luna, fins ara portaveu adjunt a les Corts, serà escollit aquesta setmana nou síndic del grup socialista a les Corts valencianes. De fet, ja ha estat nomenat membre de la gestora que ara regeix el PSPV-PSOE. Persona de verb fàcil i punyent, torna a la primera línia política —va ser alcalde d'Alacant de 1991 a 1995— a 54 anys, després d'haver assessorat un parell d'empreses constructors. Tot seguit insinua que la guerra entre Prisa i Mediapro ha estat a la base de l'adéu de Pla, i reclama al govern de l'estat més implicació al País Valencià. “Caldrà que els ministres vinguen més sovint”, diu.

—Pla tenia cap més possibilitat que no fóra la dimissió?

—Tal com s'havia plantejat la campanya mediàtica, era difícil de suportar tanta pressió. Ell és conscient que la seua posició personal afecta la imatge del partit.

—Penseu que hi ha tingut a veure, la guerra entre PRISA i Mediapro?

—No ho sé. No puc fer judicis d'intencions, però que considere que la campanya mediàtica que ha hagut de suportar és d'una potència anormal.

—Sospiteu que ha estat una filtració interna?

—No tinc capacitat de saber-ho.

Ángel Luna substitueix Joan Ignasi Pla com a portaveu del PSPV-PSOE a les Corts valencianes. Ex-alcalde d'Alacant i persona de llarga trajectòria al partit, en aquesta entrevista no renuncia a optar a la secretaria general.

—Descarteu que haja estat així?

—No ho descartaria, no.

—Pla no ha rebut el suport de cap dirigent federal, ni tampoc de persones destacades al si del PSPV...

—Sí que ha rebut suports. Només cal llegir el comunicat que va fer públic el comitè nacional del PSPV, aprovat de manera unànime.

—Aquest episodi marca la fi política de Joan Ignasi Pla?

—Joan Ignasi Pla encara pot fer molta feina, al Partit Socialista.

—Vós esdevindreu ara portaveu a les Corts. Quina sensació teniu?

—Seré el síndic del grup parlamentari sempre que ho aprobe aquest. La gestora m'ha proposat de ser-ho, però encara cal la votació interna del grup.

—Abans d'un any hi haurà congrés i es renovarà la direcció. Renuncieu a optar a la secretaria general?

—Això no toca, ara. No estic interessat ni tan sols a plantejar-m'ho. Tenim una tasca bàsica a curt termini: que el

govern de la Generalitat governe i que no es dedique a fer la campanya de les eleccions generals de Rajoy. Els hem de plantejar els problemes quotidians dels valencians. Això a banda, l'escenari serà molt diferent si guanya Zapatero o no. El govern de la Generalitat no actuarà igual si guanya Zapatero.

—Això mateix deia el PSPV el 2004, i el 2007 el PP ha eixamplat la distància amb els socialistes.

—...I?

—Fins i tot hi ha qui diu que a Camps li convé Zapatero a la Moncloa. Amb Rajoy, perdria la carta victimista.

—Per això de res no hauria servit que nosaltres haguérem fet ja un congrés. Ens hem de centrar a fer un discurs sobre què és la Comunitat Valenciana i sobre com volem construir-la. Cal un congrés que analitze per què perdem totes les eleccions des de 1993, quins canvis hi ha hagut a la societat valenciana des d'aleshores... Això no serà igual amb Zapatero al govern central o fora. El nostre discurs opositor ha de tenir molt en compte el referent del discurs del govern central, que és aquell que domina l'escena pública. Si el PP juga un paper victimista, nosaltres ens hi haurem d'enfrontar. Si és Rajoy qui guanya, nosaltres també haurem de fer un altre discurs.

—I vós us veieu liderant el discurs del PSPV, siga quin siga?

—Hi insistisc: aquesta no és, ara com ara, la meua preocupació.

—Des que torneu a ser diputat a les Corts, tothom lloa la vostra capacitat dialèctica i de treball. No donaríeu el pas cap a la secretaria general?

—El meu compromís és treballar ací, al grup parlamentari. De la resta de qüestions, ja en parlarem; ja diré a qui done suport, i amb quines condicions.

—No us donareu suport, doncs.

—[Silenci... i riu.] No vull entrar en aquest debat.

—El nou secretari general ha de ser jove?

—No toca parlar d'això, ara.

—Al votant socialista vol saber què passarà al seu partit.

—El nostre votant sap que hem apartat aquest debat fins passades les eleccions generals. A la gent, la preocupa que no es frene el projecte de Zapatero.

—Ja que parleu de Zapatero: quan va dir que era "molt bona idea" que

Jordi Sevilla liderara el PSPV, ho va fer perquè no podia negar-s'hi? Es va sobrevalorar aquell comentari?

—No estic interessat a fer exegesi de les paraules de Zapatero. Desconec quina era la seua intenció, i és ben cert que tampoc no em preocupa gaire.

—Joaquim Puig també s'ha postulat com a successor de Pla. Seria allò més llunyà a la paraula renovació, no?

—Hi insistisc: crec que nosaltres hem de fer unes anàlisis, construir un discurs, i després trobar la persona més idònia per encapçalar-lo. Dur molts o pocs anys en política no em sembla determinant. Allò de la renovació són etiquetes velles.

—En política, els excessos d'ambició es paguen cars?

—D'ambició, sempre en cal. La política implica sacrificis personals importants. Ara bé, no és bo col·locar la teua ambició absolutament per damunt de tot.

—Creieu que l'etapa actual serà recordada com la pitjor de la història del socialisme valencià? Ara fa cinc mesos va quedar a 18 punts del PP.

—Estic convençut que el partit socialista millorarà la posició electoral a la Comunitat Valenciana. Ací hi ha hagut un seguit de factors que han contribuït al resultat de les últimes eleccions: la situació econòmica, la manipulació de determinats elements simbòlics per part del PP, la crisi interna d'aquest partit... En contra del que es pensa, ací hi havia un bo i un dolent: el primer era Camps, i el segon, Zaplana, que no el deixava governar lliurement. El bo ha guanyat el dolent i s'ha endut la xica.

—Si atenem l'economia, als comicis estatals el resultat del PSPV hauria de ser satisfactori.

—Simplificant una mica, en totes les eleccions en societats avançades es destaquen dos factors: la situació econòmica personal i un conjunt d'elements de caire simbòlic, identitari, d'estil de vida... El PP ha sabut traure profit a la situació econòmica i al debat identitari. És, al remat, el model Zaplana: un desenvolupament fonamentat en un urbanisme sense límit i l'orgull valencià gràcies als grans esdeveniments, ja siga Terra Mítica, la Ciutat de les Arts i les Ciències o la Fórmula 1. Podem rendibilitzar, a les eleccions generals, la bona conjuntura econòmica? Sí. El problema és que, al conjunt d'Espanya, el PP mira de plantejar una guerra

pels símbols: la unitat d'Espanya, l'oposició a l'Estatut català o la manipulació de la bandera.

—**Al PSPV assegureu que l'executiu de Zapatero inverteix més al País Valencià que no el d'Aznar. En canvi, les enquestes diuen que fins i tot votants vostres no s'ho creuen.**

—Moltes persones pensen que el govern d'Aznar tractava millor la Comunitat Valenciana, cosa radicalment falsa si atenem els números.

—**Aquest és el discurs que feu cada dia, i no té èxit. La gent, o no us escolta, o s'ho pren com una boutade. Què penseu fer per convèncer-la?**

—No tenim més remei que intentar repetir i repetir les xifres i els fets. Passa que som objecte d'un setge mediàtic important, i no sols perquè l'única televisió que realment fa notícia permanent de la Comunitat Valenciana exercesca una manipulació només comparable a Telemadrid, a tot Espanya... Si mirem les televisions locals atorgades pel govern en vigor, passa igual. I també estem en molt franca minoria pel que fa als mitjans escrits. Analitzem, si no, els diaris de la ciutat de València: quants tendeixen a la dreta i quants tenen unes altres actituds? Estem sotmesos a un important setge mediàtic. En vista d'això, què podem fer? Convidar el govern valencià a fer com Zapatero, que ha aprovat una llei que restringeix la publicitat institucional i que també ha estat capaç de pactar el director general de RTVE amb totes les forces parlamentàries. Com que el PP valencià s'hi nega, tan sols podem repe-

tir, repetir i repetir. Hem de fer obrir els ulls de la gent. "Escolteu, us diuen cada dia que l'AVE no arriba; acosteuvos al llit del Túria i vegeu les obres. Us diuen cada dia que l'aigua no arriba; heu tingut cap problema aquest estiu, en obrir l'aixeta?" No podem fer res més que repetir les coses.

—**Penseu que Zapatero hauria de tenir cap deferència amb el PSPV, tenint en compte que sou una federació especialment afectada pel discurs del PP?**

—Sí, crec que el govern central ha de fer un esforç especial en llocs com la Comunitat Valenciana, on el setge mediàtic és tan i tan furibund, per tal de fer arribar la nostra veu als ciutadans, dir-los què fa ací el govern de Zapatero. Crec que el govern de Zapatero ha comès l'errada, als seus primers anys, de pensar que els fets, per si mateixos, demostrarien als ciutadans que la seua manera de governar era una altra. Aquells que estem en política de fa anys sabem, en canvi, que els fets, per si mateixos, no demostren res si hi ha una pressió mediàtica tan brutal en sentit invers.

—**I què hauria de fer el govern de Zapatero al País Valencià, doncs?**

—Explicar, explicar i explicar.

—**Com? De quina manera?**

—Fent servir tota mena d'eines. Caldrà que vinguen ministres...

—**...En van venir molts, abans de les eleccions del maig, i no va fer efecte.**

—Doncs caldrà que vinguen més sovint. No se m'acut cap més acció.

—**Parlàveu de la pluralitat a RTVE. Zapatero no en fa bandera.**

—Li hauríem de fer veure al ciutadà que li convé de tenir uns mitjans públics veraços. El ciutadà ha de poder controlar el poder; si no, aquest tendeix a ser absolut i a fer bestieses. Si no hi ha informació, no hi ha possibilitat de control. Hem de fer un esforç pedagògic al respecte. De fet, nosaltres ja hem presentat a les Corts valencianes una proposició de llei per modificar la llei de creació de RTVV, perquè el director siga escollit pel Parlament. Miràvem, així, de fer veure al ciutadà que es tracta d'una cosa fonamental. No podeu jutjar la feina d'un govern quan la asimetria informativa és tan brutal.

—**No calia, potser, una mesura més valenta, de més impacte? Per què ocupen els càrrecs que els cedeix el PP al consell d'administració de RTVV?**

—Podríem haver-nos-ho plantejat.

—**No van fer-ho?**

—De manera seriosa, no.

—**Van parlar-ne al bar?**

—No, no, no... És que no sé si tenia cap sentit, realment. No ocupar aquests càrrecs implica no accedir, com a mínim, a un seguit de dades.

—**Per confirmar, com no s'està de reiterar la sindicatura de comptes, que RTVV està en situació de fallida?**

—Admet que ens podríem haver plantejat no ocupar aquests càrrecs, com a mesura de pressió. Ara bé, després d'una victòria com la del PP, no sé si haguera servit de res. El seu nivell de prepotència és tan gran que si nosaltres no haguérem ocupat els nostres llocs, els haurien ocupats ells.

—**Heu proposat al PP, en canvi, de pactar la política urbanística.**

—Cal acordar les regles del joc, una legislació urbanística que com a mínim en allò fonamental siga consensuada. Hem sol·licitat al Consell de modificar la legislació urbanística a fi de fer-la més comprensible i de respectar tant les directives de la Unió Europea com la legislació estatal sobre el sòl. A més, volem que una comissió d'estudi elabore una estratègia territorial per a la Comunitat Valenciana. Ens sembla cabdal, això, encara que ara sentim que els socialistes som molt fluixos i no traiem profit de la caiguda d'algunes empreses. Fa temps que dèiem que no es feien bé les coses, però som gent seriosa i intentem que no s'enfonse aquest sector tan important de

l'economia valenciana. Seria dramàtic que s'enfonsara.

—**Vau assessorar el constructor més important d'Alacant, Enrique Ortiz. Vau aprendre'n molt, d'aquests temes?**

—N'he après abans i després. També quan vaig treballar a les empreses d'Ortiz, tot i que ho vaig fer durant poc de temps i malgrat que me'n vaig anar per voluntat pròpia. D'això, se'n descuida, la gent que em critica. Vaig treballar a dues empreses immobiliàries, i de totes dues me'n vaig anar voluntàriament. No sé si tots aquells que em critiquen ho haurien fet.

—**Proveniu d'Alacant, la part més afectada per la sequera. Penseu, com deia Pla fins ara, que podria fer-se un minitransvasament de l'Ebre?**

—Al debat d'investidura, Ignasi va mirar de deixar clar, davant un interlocutor molt i molt simple, que el problema de l'aigua és molt complex. És un tema que es presta a llançar consignes electorals molt rendibles o, en canvi, s'hi poden fer tota un seguit d'actuacions. Si una vegada preses totes aquestes mesures encara faltara aigua, nosaltres estariem disposats a buscar-la allà on s'escaiga. Ara bé, el transvasament de l'Ebre, segons com es plantejava, és del tot inviable. Ni Rajoy no el faria, com era previst al pla hidrològic.

—**Alacant escull un escó més al Congrés, al març. Penseu que el debat hídric farà que se l'emporte el PP?**

—El PP continuarà el seu discurs: que si l'AVE no hi arriba, que si això i això altre... Les obres de l'AVE són ben visibles, afecten.

—**Potser haureu de llogar autobusos i fer excursions a les obres.**

—Potser sí. El PP mantindrà el victimismo, però resulta molt difícil enganyar tothom a tothora.

—**Doncs el discurs del PP té èxit.**

—Cada vegada menys. La dessaladora del canal d'Alacant ja funciona, la segona fase s'inaugurarà d'ací a poc, la de Torrevella és en marxa... La gent veurà que totes funcionen i que signifiquen aigua per a sempre. La gent veurà que és molt més moderna i de futur la política nostra que no la dels transvasaments, que ja no la defensa ningú.

Victor Maceda

La factura que mai no pagà el PP

Els casos de suposada corrupció afecten principalment el PP i el PSOE. És evident, perquè són els dos partits majoritaris. Però la dimissió de Joan Ignasi Pla al capdavant del PSPV i alguns altres episodis del passat indiquen que mentre l'esquerra sol pagar les factures de la corrupció, als dirigents del Partit Popular, per contra, els costa molt d'assumir els deutes que va generant el descontrol en la gestió pública.

Amb un PSPV tocat de mort pel mal resultat de les eleccions autonòmiques i amb sectors del partit demanant des d'aleshores la renúncia de Pla, la dimissió del màxim responsable dels socialistes valencians ha estat provocada per un suposat tracte de favor d'una constructora. Joan Ignasi Pla va deixar de pagar les factures de la reforma de sa casa, al barri valencià de Patraix, que superaven els 100.000 euros. El constructor opta a un pla urbanístic de 700 habitatges a la localitat de Dénia, governada pel PSPV i en la qual Ignasi Pla té fixada la segona residència. El mateix dia que va anunciar la dimissió, però, l'ex-dirigent dels socialistes valencians va fer front a la totalitat de les quantitats pendents de pagament.

La renúncia del màxim responsable dels socialistes valencians al llarg dels darrers set anys era obligada. Les sospites i les evidències —Pla mateix va admetre que no havia pagat les factures— ho feien necessari. Si continuava, molt possiblement, qui hauria pagat la factura d'aquesta situació hauria estat,

més enllà de Pla, el PSPV. Una cosa hi ha clara: els votants de l'esquerra no perdonen. No perdonen mai els dirigents embolicats en casos de suposada corrupció i, normalment, ho fan pagar a l'esquerra a les urnes. La resposta dels socialistes ha estat immediata sense necessitat que Joan Ignasi Pla fóra imputat judicialment.

Per contra, al llarg de les setmanes i dels mesos previs a les eleccions municipals i autonòmiques, al PP de Francesc Camps li van sorgir nombrosos casos de suposada corrupció. Carlos Fabra, Pedro Hernández Mateo, Luis Díaz Alperi, José Manuel Medina o Eduardo Zaplana van ser-ne els protagonistes. Els quatre primers, fins i tot, van ser imputats, encara avui ho són, judicialment. No solament no va dimitir ningú, sinó que els votants no feren pagar cap factura als populars. Tot al contrari. Camps, el 27 de maig, es va convertir en el president de la Generalitat més votat de la història.

És a dir, el PP va aconseguir el major suport electoral que cap partit ha assolit mai al País Valencià arrossegant